

INFOMEDIA

Carte Blanche – Harstad Tidende anmeldelse 22. juni 2021

Generert 23. juni 2021

Innhold (1 artikkel fra 22. Jun 2021)

22. juni Anmeldelse av Carte Blanche Er det riktig og viktig at individet... . . Harstad Tidende 2

Anmeldelse av Carte Blanche Er det riktig og viktig at individet forsvinner til fordel for et fellesskap man ikke kan være med å forme?

Harstad Tidende – 22. juni 22:37

Av: Inga Helene Juul

Carte Blanche leverte fengende og underholdende samtidsdans.

Skrevet av

Inga Helene Juul redaksjonen@ht.no

Individ eller fellesskap, hva er best? Fri som fuglen eller tvunget sammen i konforme settinger vi ikke har kontroll over? Det er noe av det jeg opplever som den grunnleggende tematikken i «But Then, We'll Disappear (I'd Prefer Not To)», den nyeste forestillinga til Carte Blanche, vårt nasjonale kompani for samtidsdans.

Den kanadiske koreografen Frédérick Gravel står bak koreografi og lysdesign på forestillinga, som hadde urpremiere under årets festspill i Bergen. Tirsdag kveld sto kompaniet på scenen i Harstad Kulturhus, og publikum fikk servert et fascinerende stykke scenekunst med både humor og ettertanke uttrykt gjennom dans, ord, og musikk.

Individuelle bevegelser

Allerede idet publikum slipper inn i salen, er danserne i gang. På en tom scene sitter noen av dem uanstrengt på stoler langs sideveggene eller på to grå sofaer trykket helt inntil bakveggen. Et piano og noen små lysrigger ses også. Andre beveger seg uanstrengt på scenen og gjør små dansebevegelser.

Noen tøyer ut midt på scenen, stirrer ut i rommet og forsvinner ut av synsfeltet. Alle er antrukket i hovedsakelig lyse klær, mye gult, rosa og blått, men også duse jordfarger. Antrekkene er allikevel individuelle. En forsiktig lydkulisse ligger under. Den skal etterhvert vokse seg stor og intens. Salslyset forblir påslått, også etter annonsert forestillingsstart, noe som gjør at enkelte av publikum bruker mer tid på mobilen enn på det som skjer på scenen de første minuttene.

Tvungne presentasjoner

Etter hvert har alle danserne kommet på scenen. De beveger seg individuelt, men av og til speiler de hverandre. Lydbildet vokser i styrke og

intensitet, det samme gjør bevegelsene til danserne – oppover og utover. Mens musikken beveger seg mot et klimaks, snevres scenerommet inn ved hjelp av nevnte sofaer, stoler og lysrigger.

Dansernes antrekk endrer karakter, og blir en slags uniform ved hjelp av ensartede jakker som fargemessig står til det de har på seg fra før. Philippe Braults musikk forstummer brått og erstattes av barokkmusikk på solo fiolin. Er det Bach? To mikrofoner settes fram. Etter det som kan oppfattes som pinlig taushet, presenterer danserne seg, en etter en, og forteller hvorfor de er der.

Det er noe tvungent over presentasjonene. Flere av dem er til stede i fellesskapet med det jeg opplever som vikarierende motiver. Samtidig endrer bevegelsene karakter, fra frie og utvungne, til utstuderte og teatraliske. Mens presentasjonene foregår, danses det til tider i tosomhet, en dans jeg oppfatter som en slags klosset pas de deux.

Felles spasme

En av dem er der for å synge en sang, en litt hjelpeløs poplåt. Han akkompagnerer seg selv på det som høres ut som et typisk barpiano, litt loslitt i klangen og en anelse ustemt. På dette tidspunktet dannes det ulike parformasjoner. Noen løses fort opp, mens andre holder ut litt lenger, samtidig som nye konstellasjoner oppstår.

Den akustiske musikken erstattes gradvis av bankende elektronikk, og danserne ender opp i en slags felles spasme som det er vanskelig å komme ut av. Noen av aktørene gjør solide forsøk på å bryte ut, men de fanges fort opp igjen. Spasmene mykner mot slutten, og musikken ender opp i en rolig inn- og utånding før applausen slipper løs. I løpet av den timen som er gått, har også salslyset gradvis gått ut i svart.

Mens jeg skriver dette, har jeg vanskelig for å bli enig med meg selv. Er det riktig og viktig at individet forsvinner til fordel for et fellesskap man ikke kan være med å forme? Når er det riktig og viktig at det ene overtar for det andre, uansett

retning? Spørsmålene må stå ubesvart, men møtet med Carte Blanche var vel verdt å få med seg.

But Then, We'll Disappear (I'd Prefer Not To) – danseforestilling med Carte Blanche

Frédéric Gravel – koreograf og lysdesign

Anne Lise Rønne – danser

Mai Lisa Guinoo – danser

Max Makowski – danser

Dawid Lorenc – danser

Ole Martin Meland – danser

Adrian Bartczak – danser

Noam Eidelman Shatil – danser

Nadege Kubwayo – danser

Caroline Eckly – danser

Timothy Bartlett – danser

Vilja Kwasny – danser

Aslak Aune Nygård – danser

Mathias Stoltenberg – danser

Philippe Brault – musikk

Indrani Balgobin – kostymedesign

Jamie Wright – koreografiassistent

Leif Herland – teknikk

Harstad Kulturhus. Storsalen – tirsdag kveld

Publikum: 202

Register

Carte Blanche, 3